

Η ΘΛΙΒΕΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΛΟΥΛΟΥΔΙΟΥ

Του Γ.Καπράνου

Κάθε φορά που θα σου ματώνουν την καρδιά οι άνθρωποι, γιε μου, να κλείνεις

τα μάτια, να γυρνάς πίσω και να φέρνεις στο νου σου τις ιστορίες που σου λέω. Υπάρχουν δύσκολες ώρες στη ζωή κάθε ανθρώπου που λιγοστεύουν οι δυνάμεις του και συνταράζεται η ψυχή του.

Οι παλιές ιστορίες σε δυναμώνουν, σου δίνουν κουράγιο, σε στυλώνουν στα πόδια σου και σου φωνάζουν προχώρα».

Αυτά τα λόγια μου 'λεγε ο πατέρας μου, αυτός ο αγνός και ήρεμος άνθρωπος πριν πολλά χρόνια.

Φέτος το καλοκαίρι την ώρα που κεντούσα στον καμβά των παιδικών ψυχών ηλιοβασιλέματα, ήρθε μια μπόρα και τα μούσκεψε. Η μπόρα έγινε καταιγίδα την ώρα που όλα ήταν όμορφα, ήσυχα και απλά.

Η καρδιά μου ράγισε. Τα πόδια μου κόπηκαν. Λίγες φορές έχουν δακρύσει τα μάτια μου μπροστά σε φίλους. Κανένας δεν μπόρεσε να μου πει «το γιατί» της ξαφνικής καταιγίδας.

Πήγα στα μάρμαρα του **Αγιοθανάση**. Έμεινα μόνος. Αρχιζε να σουρουπώνει. Το Αυγουστιάτικο φεγγάρι ξεπρόβαλε πίσω από την πλάτη του βράχου. Ένα κλαρίνο έπαιζε με παράπονο ένα γνωστό σκοπό. Μια γυναικεία φωνή σιγοτραγουδούσε γλυκά. Εδώ κι εκεί ακούγονταν φωνές, γέλια. Οι γριές κουτσομπόλευαν καθισμένες στα ασπρισμένα πεζούλια με τα βασιλικά και τις ντάλιες.

Έκλεισα τα μάτια και έφερα στο νου μου μια από εκείνες τις πολλές ιστορίες του πατέρα, για να πάρω κουράγιο, για να σωθώ απ' την κακία του κόσμου. Έφερα στο νου μου τη θλιβερή ιστορία ενός λουλουδιού.

Δεν παίρνω όρκο για το αν είναι αλήθεια ή παραμύθι. Είναι όμως η πιότερο αγαπημένη.

«Πριν πολλά πολλά χρόνια ,γιέ μου, η οικογένεια του **γερο-Χαλκούτσου*** μαζεύτηκε γύρω από το τραπέζι, να γιορτάσει το τέλος του θερισμού, τρώγοντας το αγαπημένο τους γλυκό, το χαλβά. Ενώ είχαν τελειώσει και γελούσαν με διάφορες ιστορίες, λέει ο πατέρας:

-Να φύγουν τα μικρά παιδιά και να μείνει η μάνα σας με τη μεγάλη μας κόρη .Θέλω να κουβεντιάσουμε κάτι πολύ σοβαρό.

Η μεγάλη τους κόρη, ήταν από εκείνα τα κορίτσια, που ο κάθε γονιός θα 'θελε να 'χει. Ψηλή, πανέμορφη, με μεγάλα αμυγδαλωτά μάτια. Τα μακριά ξανθά της μαλλιά ξεχύνονταν στις πλάτες σαν ποτάμια φουσκωμένα. Και πάν' απ' όλα, ήταν νοικοκυρά. Έφερνε βόλτα το νοικοκυριό χρόνια τώρα. Από δέκα χρονών παιδάκι. Πάντα ευχαριστιόταν να βοηθάει τη μάνα της που στάλιαζε στα πόδια της από τα άγρια χαράματα. Κι ο ίδιος της ο πατέρας ,καμαρώνοντάς την ,πολλές φορές της τραγουδούσε με υπερηφάνεια.

«Σαν αρχινήσω και σου πω

παινέματα και χάρες

από τα νύχια ως την κορφή

σου βρίσκω νοστιμάδες...»,

και συμπλήρωνε «Νά 'ξερα, ποιος θά 'ναι ο τυχερός που θα σε πάρει...» κι έφτυνε καταγής για να σκορπίσει το κακό, μην την εύρη και τη ματιάσει.

Η κόρη κοκκίνισε, γιατί κατάλαβε πως ο φτωχός πατέρας πάλι θα της μιλούσε για το μεγάλο προξενιό, για τη μεγάλη τύχη που δεν πρέπει να πετάξει, και δεν έπεσε έξω.

-Άκου ,κόρη μου, τελευταία φορά θα σου το πω. Εμείς είμαστε άνθρωποι φτωχοί. Πρέπει να παντρευτείς τον προύχοντα του **Πύργου***, για να περάσεις και συ καλά, αλλά και μεις οι υπόλοιποι να ανασάνουμε. Είναι μεγάλη αρρώστια η φτώχεια ,παιδί μου. Θέλω να πεις το ναι ,να τελειώνουμε.

Το κορίτσι, ρίχνοντας μια κλεφτή ματιά προς τη μάνα της ,είπε χωρίς να σηκώσει το κεφάλι.

-Μα ,πατέρα, πώς εσύ, που λες πως με αγαπάς, πως με λατρεύεις, με πιέζεις να παντρευτώ έναν άνθρωπο, σχεδόν στην ηλικία σου, και το κυριότερο που δεν τον αγαπώ;

-Τα χρόνια δε θέλω να μπουν εμπόδιο, κόρη μου. Είσαι μεγάλη και καταλαβαίνεις τι σημαίνει να είσαι φτωχός. Πες το ναι και όλα θ' αλλάζουν. Θα γίνεις κυρά ,για το καλό σου πασχίζουμε.

-Δεν τον αγαπώ ,πατέρα, είπε το κορίτσι μέσα σε αναφιλητά, αγαπώ και θέλω να πάρω ένα όμορφο και άξιο παλικάρι. Θέλω για άντρα μου το γιο της **κυρα-Πέτρας***, του **Βράχου***. Το ότι είναι κι αυτός φτωχός δε με τρομάζει. Νέοι είμαστε, θα δουλέψουμε και με την αγάπη μας θα τα καταφέρουμε, όπως τα καταφέρατε εσύ και η μάνα.

Σαν ελατήριο πετάχτηκε ο γερο-Χαλκούτσος ,ακούγοντας το κορίτσι να του λέει με θάρρος ,τι ζητούσε η καρδιά του. Αναποκοκκινισμένος, βγάζοντας σπίθες από το θυμό του, άρχισε να λέει λόγια που ούτε κι αυτός πίστευε κατά βάθος.

-Αντιμιλάς στον ίδιο σου τον πατέρα; Θα τον πάρεις και θα πεις κι ένα τραγούδι. Εγώ ντροπές δε θέλω. Έδωσα το λόγο μου, πάει ,θα τον παντρευτείς, είπε φουρκισμένος.

Το κορίτσι δε μπορούσε να καταλάβει, πώς είναι δυνατόν ένας πατέρας που αγαπά το παιδί του, να του ραγίζει την καρδιά.

Η μάνα της πάλι, στόμα είχε, αλλά μιλιά δεν έβγαζε. Και τι να πει, δηλαδή. Πως συμφωνεί με όσα λέει η κόρη της; Κόταγε; Θυμόταν τα δικά της και ένιωθε ψυχοπλάκωμα. Τα ίδια και τα ίδια. Ο πατέρας είναι ο αφέντης, είτε φτωχός, είτε πλούσιος κι αν είναι.

Έτσι λοιπόν, μέσα σε λίγες ημέρες έγιναν όλα. Και αρραβώνας και γάμος. «Το γοργόν και χάριν έχει», που λέει και η παροιμία.

Το κορίτσι όμως βαλάντωνε μέρα με την ημέρα. Δεν έβγαινε ποτέ έξω απ' το σπίτι, δεν έτρωγε, δε γελούσε. Παρά μόνο γύρω στα μεσάνυχτα, πήγαινε κρυφά στη βρύση που βρισκόταν στην άκρη του σπαρτόδασους και έκλαιγε ασταμάτητα. Από τα πολλά δάκρυα γεννήθηκε ο **Κνακίας*** ποταμός.

Μια νύχτα που το φεγγάρι ήταν ολόγιομο, κοιτούσε το κάτωχρο πρόσωπό της που καθρεφτιζόταν στο ήσυχο νερό.

-Τι δυστυχισμένη που είμαι ! χάθηκε η ομορφιά μου και τα νιάτα μου πήγαν χαράμι ! , μουρμούρισε κι άρχισε πάλι να κλαίει απαρηγόρητα.

Ένας βάτραχος σταμάτησε συγκινημένος το τραγούδι του. Φοβήθηκε μ' αυτά που έβλεπε και άκουγε. Παίρνοντας θάρρος της ζήτησε ν' ακούσει το παράπονό της. Όταν τελείωσε την ιστορία και τα κλάματα η κοπέλα, ο

βάτραχος την συμβούλεψε πως καλό θα ήταν να πάει να συναντήσει τη γριά νεράιδα, την αρχόντισσα του **Μαριτσιού***, που έλουζε τέτοια ώρα τα μαλλιά της, στου **Μπούρμπουλα*** τη βρύση.

Η απελπισμένη κοπέλα, μην έχοντας τι άλλο να κάνει, πήγε, τη βρήκε και της τα διηγήθηκε όλα. Τι είχε να χάσει; Ο πνιγμένος, λένε, από τα μαλλιά του πιάνεται...

Της είπε για την οικογένειά της, για την μεγάλη φτώχεια τους, για τον πλούσιο γέρο άντρα της και τέλος για το παλικάρι που αγαπούσε, αλλά είχε χρόνους να το δει.

Η γριά νεράιδα μάγισσα, λυπήθηκε το μικρό κορίτσι και με το μαγικό της ραβδάκι το μεταμόρφωσε σε ένα τρυφερό, πανέμορφο λουλούδι. Είχε κάτασπρα πέταλα και μια μεθυστική ευωδιά. Το καμάρωσε και το φώναζε **Βερβένα***, το **θλιμμένο λουλούδι**.

Το κορίτσι παρακάλεσε τη γριά μάγισσα, να τη φέρει κοντά στον αγαπημένο της. Κι έτσι έγινε το όνειρο του κοριτσιού πραγματικότητα. Το άξιο παλικάρι, που ζούσε όλα αυτά τα χρόνια μονάχο του, έγινε ένα όμορφο βουνό, που το ονόμασε **Λούβρο***.

Από τότε, η όμορφη Βερβένα, φυτρώνει στην αγκαλιά του αγαπημένου της. Η χαρά της ήταν τόσο μεγάλη, που σταμάτησε να κλαίει. Έτσι, στέρεψε και ο Κνακίας ποταμός. Έγινε ξεροπόταμος. Δεξιά κι αριστερά του ποταμού, έχτισαν οι κατοπινοί ένα χωριό και το ονόμασαν **Βέρβεν***, για να θυμούνται το όμορφο κορίτσι που έγινε λουλούδι.

Απ' ότι λεν οι γεροντότεροι, ο προύχοντας, δεν άντεξε το κακό που τον βρήκε. Κλεισμένος στον πύργο του, πέθανε μόνος από στεναχώρια. Ακόμα και σήμερα όποιος πάει στο **Πυργόρεμα*** αργά το βράδυ, ακούει ένα ατέλειωτο βαθύ βογκητό.»

Αυτή ήταν η ιστορία του πατέρα που σε κάθε δύσκολη ώρα μου 'δινε κουράγιο.

«Ε! Γιώργη, γιατί δεν πηγαίνεις με τους άλλους στην καντάδα;» με ρώτησε η γιαγιά Αμαλία ζαφνιάζοντάς με.

«Δε θέλω σήμερα τραγούδια γιαγιά-Αμαλία, της είπα. Θέλω να κλάψω, να κλάψω τόσο πολύ που να ξεχειλίσει το ποτάμι όπως παλιά».

«Παράξενα μιλάς σήμερα γιόκα μου. Εσύ δεν έλεγες ότι οι καλοί τραγουδούν γιατί αγαπούν τη ζωή;»

Δεν απάντησα. Κοίταξα το δίσκο του φεγγαριού που έσταζε αίμα. Χαμογέλασα πικρά και τράβηξα για το σπίτι. Έμαθα όμως πως ένα κομμάτι της κοινωνίας δε θέλει τον άνθρωπο ευτυχισμένο, γιατί δεν υπακούς, λένε, αν είσαι ευτυχισμένος.

-
- Λεπτομέρεια από πίνακα ναΐφ του Γ. Καπρά.
 - Λεξιλόγιο:

- **Χαλκούτσος** :Βουνό ΝΑ του χωριού

- **Πύργος**: Υψωμα ΝΔ του χωριού(παλιά θέση του οικισμού)

- **Πέτρα:** Τοπωνύμιο
- **Βράχος:** Βουνό Ν του χωριού-σημείο αναφοράς των κατοίκων.
- **Κνακίας:** Ο χείμαρρος που διασχίζει το χωριό.
- **Μπούρμπουλα:** Βρύση του Μπούρμπουλα στη θέση Μαρίτσι.
- **Βερβένα:** Αγριολούλουδο-πόα με υπέροχα χρώματα.
- **Λούβρος:** Βουνό Β και στο έμπα του χωριού.
- **Βέρβεννα:** Αρκαδικό έμορφο χωριό.
- **Πυργόρεμα:** Τοπωνύμιο ΝΔ του χωριού.

Βέρβεννα - Αύγουστος 2000